

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobce: **A. H. F.**, narozený dne X
státní příslušnost Libanonská republika
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2025, č. j. OAM-460/ZA-ZA11-P05-R2-2020,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2025, č. j. OAM-460/ZA-ZA11-P05-R2-2020, jímž žalovaný vyslovil, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do 2. 9. 2025 (dále jen „zákon o azylu“).

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že podal žádost o mezinárodní ochranu, neboť se obává návratu do Libanonu. Z vlasti uprchl v roce 2003 a předtím byl 2 roky vězněn. Po roce 2000, kdy se Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Izrael stáhl z jižního Libanonu, jej hnutí Hizballáh označilo za izraelského agenta. Zabili mu ženu a dvě děti a jeho samotného zavřeli do vězení. Když ho propustili, tak se rozhodl utéct. Nejprve pobýval 2 roky na Ukrajině, později získal mezinárodní ochranu v Maďarsku. O tu později přišel, protože se odstěhoval do České republiky, jelikož nebyl s životem v Maďarsku spokojen. Měl však za to, že jeho maďarská ochrana je platná. Skutečnost, že její platnost vypršela, se dozvěděl až na území České republiky v roce 2020. Poté, co tuto informaci dostal, rozhodl se zde požádat o mezinárodní ochranu, neboť důvody, pro které mu byla udělena, stále trvají.

3. Podle žalobce žalovaný nesprávně vyhodnotil reálnost hrozby pronásledování a nijak nepřihlédl k tomu, že mu v minulosti již byla mezinárodní ochrana udělena a lze tedy předpokládat, že jeho žádost je oprávněná.
4. Žalobce dále namítal, že tvrzení žalovaného, že Hizballáh nelze považovat za průvodce pronásledování, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nemá dostatečnou oporu ve správním spisu. V této souvislosti poukázal na § 2 odst. 6 zákona o azylu a připomněl, že správní soudy v minulosti několikrát posuzovaly pronásledování Hizballáhem na území Libanonu a v zásadě připustily, že Hizballáh je s ohledem na své postavení způsobilým průvodcem pronásledování, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017-33. Podle žalobce žalovaný přiznal, že Hizballáh kontroluje některé oblasti země a byl považován za nejmnocnější nestátní skupinu na Blízkém východě. Pouze v posledních měsících utrpěl několik nezdarů, což však podle žalobce neznamená, že by zcela ztratil svůj vliv, který předtím dlouhá léta budoval a fakticky dále ovládá části území Libanonu. Podotkl, že žalovaný vycházel z toho, že došlo k celkovému oslabení hnutí, ale nijak nezkoumal, jaký konkrétní vliv to mělo na jeho faktickou schopnost ovládat části území. Žalobce měl za to, že závěr žalovaného, že se nemůže jednat o státního průvodce pronásledování, je minimálně sporný a žalovaný tento svůj závěr dostatečně nepodložil. Dodal, že nežil v Bejrútu, ale v oblasti hranice s Izraelem, přičemž žalovaný se vlivem Hizballáhu v této oblasti nezabýval. Žalobce poznamenal, že pronásledování, kterému byl v Libanonu vystaven je velmi závažné a jeho obava z pronásledování je důvodná a věrohodná. O tom svědčí i skutečnost, že v minulosti byl držitel mezinárodní ochrany v Maďarsku. Tu ztratil toliko z procesních důvodů, nikoli proto, že by důvody pro její udělení pominuly, což žalovaný nijak neposoudil.
5. Za nesprávný žalobce označil závěr žalovaného, že žádost podal pouze s cílem legalizace pobytu. K poukazu žalovaného na skutečnost, že žádost o mezinárodní ochranu nepodal hned po příjezdu do České republiky, žalobce uvedl, že podle konstantní judikatury nemá čas podání žádosti žádnou relevanci ve vztahu k posouzení její důvodnosti. V této souvislosti poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 3. 2022, č. j. 41 Az 21/2021-42, a ze dne 31. 5. 2022, č. j. 41 Az 20/2021-39. Dodal, že na tuto otázku se může žalovaný hypoteticky zaměřit při zkoumání věrohodnosti, což ovšem neučinil a jeho chybná úvaha o účelovosti žádosti tak nemůže obstát.
6. Žalobce dále poznamenal, že o mezinárodní ochranu se rozhodl požádat v momentě, kdy zjistil, že jeho maďarská mezinárodní ochrana již není platná a do doby podání žádosti se domníval, že na území Evropské unie pobývá oprávněně. Dále poukázal na délku správního řízení a poznamenal, že s ohledem na tuto dobu je zřejmé, že žalovaný považoval jeho případ za věcně nebo právně složitý. Pokud po dobu azylového řízení využíval výhody zdravotního pojištění, pak tak činil toliko v důsledku nečinnosti žalovaného při vyřizování jeho žádosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

To však neznamená, že svoji žádost podal účelově a pro tento závěr nemá žalovaný odpovídající podklad ve správním spise.

7. Žalobce měl za to, že žalovaný k posouzení důvodnosti jeho azylového příběhu přistoupil tendenčně a primárně s přesvědčením, že jde o zneužívající žádost, a proto neobjektivně posoudil naplnění jednotlivých podmínek pro udělení mezinárodní ochrany.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě sdělil neoprávněnost podané žaloby a vyjádřil s ní nesouhlas, neboť neshledal, že by byly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Odkázal na napadené rozhodnutí a obsah správního spisu. Napadené rozhodnutí označil za správné, neboť zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu vycházel především z výpovědi žalobce, přičemž měl za to, že žalobci byly v průběhu pohovoru poskytnuty možnosti a značný prostor vyjádřit se ke všem důvodům jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dodal, že žalobce měl rovněž možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, nicméně této možnosti nevyužil, když nepřevzal příslušnou zásilku a na plánovaný správní úkon se tudíž následně nedostavil.
9. Žalovaný zdůraznil, že bylo v průběhu správního řízení objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce byla obava ze zatčení nebo zabití hnutím Hizballáh a dále snaha na území České republiky i nadále pobývat s přítelkyní a získat takový pobyt, aby zde mohl pracovat.
10. Konstatoval, že v případě žalobce neshledal okolnosti, pro něž by žalobci měl být dle ustanovení § 12 zákona o azylu udělen azyl. Žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem jakkoli pronásledován. Nedospěl ani k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. V podrobnostech poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že v něm dostatečně vysvětlil své závěry, proč v případě žalobce nepřistoupil k udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu, přičemž tyto své závěry podložil značným množstvím informačních podkladů, které v průběhu správního řízení při posuzování případu žalobce shromáždil.
11. K žalobcem tvrzené obavě ze zatčení nebo zabití hnutím Hizballáh v případě jeho návratu do Libanonu konstatoval, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany vyhodnotil jako čistě účelovou, podanou s jediným cílem, a to legalizovat si pobyt na území České republiky. Nemohl totiž pominout, kdy a za jakých okolností podal žalobce svou žádost o udělení mezinárodní ochrany.
12. Žalovaný uvedl, že rovněž důkladně posoudil žalobcem tvrzenou obavu z organizace Hizballáh, když se na základě shromážděných podkladů nejprve zabýval aktuálním postavením této organizace v Libanonu. Po posouzení všech tvrzení žalobce na podkladě shromážděných informací o zemi původu nicméně nedospěl k závěru, že by žalobcem popsané problémy, které měl po dobu života v Libanonu s hnutím Hizballáh, bylo možné považovat za azylově relevantní. Poukázal na skutečnost, že v průběhu správního řízení zjistil, že žalobce se s žádostí o ochranu své osoby na příslušné státní orgány své země neobrátil a ani nepodložil žádnými důkazy, že by mu tyto státní orgány v případě, že by se

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

na ně obrátil, odmítly tuto ochranu poskytnout. Za nevěrohodné až absurdní označil tvrzení žalobce, že se na státní orgány neobrátil o pomoc, jelikož dle jeho vyjádření v té době Hizballáh velel v Libanonu a celá země mu patřila.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty jednoho měsíce ode dne doručení napadeného rozhodnutí dle § 32 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce podal dne 17. 7. 2020 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Poté dne 3. 8. 2020 poskytl údaje k podané žádosti. Konkrétně sdělil, že je libanonské státní příslušnosti, libanonské národnosti a nemá náboženské přesvědčení. K politickému přesvědčení sdělil, že žádné nemá a není členem žádné politické strany ani skupiny. Je rozvedený, děti nemá a ve své vlasti bydlel ve městě Tairdiba. V Libanonu byl naposledy v roce 2003, odkud odletěl na Ukrajinu a odtamtud v roce 2004 přejel do Maďarska. V Maďarsku pobýval od roku 2004 do roku 2015. Našel si kamaráda v Teplicích, který tam má autobazar a přijel za ním s tím, že mu bude pomáhat opravovat auta. Často „pendloval“ mezi Maďarskem a Českou republikou. Dodal, že v Maďarsku pobýval na základě doplňkové ochrany, o kterou ale 17. 11. 2017 přišel, což mu napsali z kanceláře UNHCR až tento rok. Celou dobu si myslel, že mu ochrana stále platí. V ledu 2020 jej v České republice zadrželi s tím, že nemá žádné povolení zde pobývat. Žil v domnění, že má v Maďarsku udělený azyl a když mu pak definitivně vysvětlili, že jej v Maďarsku ztratil, tak podal předmětnou žalobu.
17. Do České republiky přijel v listopadu 2019 autobusem z Maďarska. Cestovní doklad neměl. Naposledy měl pas v roce 2004 kdy přijel do Maďarska. Uvedl, že na ambasádě Libanonu v Praze mu pas odmítli vystavit a sdělili mu, že mu dají jen krátkodobý pas na cestu do Libanonu, a to z toho důvodu, že je v Libanonu trestně stíhán. Dále sdělil, že má epilepsii a pokud bere léky, tak je v pořádku a má to pod kontrolou. V letech 2003-2004 disponoval ukrajinským vízem, kde se léčil z pobytu ve vězení, kterým prošel v Libanonu. Jako důvody své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že do Libanonu se nemůže vrátit, protože je tam

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

trestně stíhán. Dle mínění Hizballáhu je izraelský agent. Dodal, že v Praze si našel přítelkyni a rád by s ní tady byl.

18. V pohovoru k žádosti dne 3. 8. 2020 žalobce sdělil, že mezinárodní ochrana v Maďarsku mu byla odňata, protože se s ním nemohly úřady spojit, naposledy s nimi byl v kontaktu v roce 2020. Do Maďarska se nechce vrátit, protože tam nic nemá. Mohl by tam jet a mezinárodní ochranu by získal, ale nijak mu nepomohou, nedají mu práci ani bydlení, a tak radši ochranu získá zde. K dotazu sdělil, že v listopadu 2019 dostal od české policie vyhoštění. Ke svému vztahu s přítelkyní uvedl, že je to Ukrajinka, která zde má trvalý pobyt a zná jí asi 5 let. Na dotaz, proč byl v Libanonu trestně stíhán odpověděl, že Hizballáh ho obvinil, že je izraelský agent. Měl servis s auty při hranici Libanonu a Izraele a často do Izraele cestoval. V roce 2000 se Izrael z Libanonu stáhl a Hizballáh se potom zbláznil a začal všechny lidi z příhraničí označovat jako izraelské agenty. V roce 2003 opustil Libanon, protože jej propustili z vězení a odjel se léčit na Ukrajinu. Z Ukrajiny v roce 2004 vycestoval do Maďarska, protože na Ukrajině nic pořádného nebylo a chtěl do Evropské unie, tak ilegálně pěšky přešel hranici do Maďarska. Žalobce sdělil, že v případě návratu do Libanonu jej tam čeká smrt, hned na letišti jej zabijí. Zabil by ho Hizballáh, protože si myslí, že je izraelský agent. Dodal, že Hizballáh Libanonu vládne a může si tam dělat co chce. Před Hizballáhem by ochranu v Libanonu nenašel, protože Hizballáh má pod palcem celý Libanon. Dále uvedl, že na ambasádě Libanonu v Praze mu sdělil, že mu dají jen doklad na cestu zpátky, klasický pas mu nevydají.
19. Do protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 5. 11. 2020 žalobce uvedl, že nechce do Maďarska. Potíže s Maďarskými orgány neměl, ale v Maďarsku neuznávají lidská práva. Nelíbilo se mu tam, nebylo na ulicích čisto. Měl tam problémy se zdravotní péčí, kdy měl problém se zády a nijak mu nepomohli, ale spíš to zhoršili a celkově se tam k cizincům nechovají dobře. Dodal, že do Libanonu se nemůže vrátit, protože ho pronásleduje Hizballáh, jelikož si myslí, že spolupracuje s Izraelem. Zabili mu 3 děti a o azyl chce žádat jen v České republice. Líbí se mu zde a nebude dělat problémy. Umí 5 jazyků a chtěl by pracovat a žít v klidu.
20. Následně žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 6. 11. 2020, kterým shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. d) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce správní žalobu, o které rozhodl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 6. 2023, č. j. 16 Az 53/2020-32, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2020 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
21. Dne 24. 3. 2025 proběhl s žalobcem další pohovor k žádosti, při němž vysvětlil důvody stíhání jeho osoby Hizballáhem tak, že opravoval auta i Izraelcům a když pak Izraelci odešli, tak jej Hizballáh obvinil a zabil mu 2 děti. Jeho uvěznili a věznili 2 roky v Bejrútu. Po propuštění si vyřídil pas a ukrajinské vízum. Odjel do Sýrie a pak letecky přes Turecko na Ukrajinu. Byl propuštěn s tím, že jej budou pozorovat. Pomohli mu příbuzní, pustili jej, protože byl nemocný. Dodal, že je propustili do nemocnice a pak jim utekl. Ke svému uvěznění dále uvedl, že oficiální soud nebyl, Hizballáh nemá soudy, buď lidi zavrou napořád nebo je zabijí. Jednání Hizballáhu nepovažoval za legální, ale oni mají své zákony. Na oficiální libanonské orgány se o pomoc neobrátil, protože v té době velel v Libanonu Hizballáh a celý stát mu patřil. K opuštění vlasti uvedl, že zaplatil známým, kteří mu vyřídili pas a vízum a převaděči ho za peníze dostali do Sýrie. Problémy s opuštěním vlasti neměl, protože za peníze jde všechno. Popřel, že by byl izraelským agentem. V případě návratu do Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

vlasti se obává, že by ho Hizballáh zavrhl nebo by ho zabili. Dodal, že je z vesnice Bint Jbail, a tam ho všichni považují za izraelského agenta. K dotazu sdělil, že svou vlast opustil v srpnu 2004. Na doplňující dotaz, proč by i po 21 letech měl mít o něj Hizballáh zájem, proč je pro něj tak důležitý, uvedl, že i kdyby jeho odchod trval 3000 let, tak by ho Hizballáh zabil. V jeho vesnici bylo libanonské vojsko, které pomáhalo Izraelcům. Všichni, kteří žijí na jihu, tak bojovali pro Izrael. K dotazu, proč by se musel vracet na jih Libanonu, uvedl, že Hizballáh je všude v Libanonu. V Bejrútu by se ani nemohl pohybovat, nemá tam domov, nic tam nemá. Dále sdělil, že Hizballáh ovládá celý Libanon a v Libanonu je všude. Každý člen Hizballáhu má jeho fotografii v mobilu, protože si myslí, že je izraelský agent. Podotkl, že Hizballáh je šíitský, což je většina země. Až tam nebudou šíitovi, nebudou ovládat celý Libanon. K dotazu, proč by se o něj Hizballáh po 20 letech co odjel z Libanonu stále zajímal, žalobce uvedl, že nemá zájem jenom o něj, ale o každého, o kom si myslí, že je izraelský agent. Dodal, že ve své vesnici nemá byt ani práci, měl pozemky, ale ty už nemá. Rovněž celá jeho rodina v Libanonu již zemřela a nikoho tam nemá. Kdyby měl dokument o tom, že není izraelský agent, tak by se mohl vrátit. V Libanonu neměl žádné potíže s oficiálními libanonskými státními orgány a ani nebyl veřejně či politicky aktivní. Sdělil, že jeho zdravotní stav je dobrý, je mu 55 let a chtěl by dostat pobyt, aby zde mohl pracovat. Zastupitelský úřad Libanonu kontaktoval roce 2020 nebo 2021, protože chtěl získat pas, ale nedali mu jej, protože je na něj vydán zatykač. Tuto informaci mu sdělila velvyslankyně. Zatykač na něj vydal Hizballáh. Velvyslankyně mu neřekla, z jakého důvodu, ale sdělila mu, že by mu vydala jednorázový pas a na letišti by ho pak zatkl libanonská policie. K dotazu sdělil, že od roku 2004 v Libanonu nebyl. V České republice nemá žádné rodinné příslušníky a domácnost sdílí se svojí přítelkyní, státní příslušnicí Ukrajiny, se kterou je již 12 let. Ke svému zaměstnání sdělil, že v Teplicích má známého, který má autodílnu a tam již 6 let pracuje, ale není to legální pracovní úvazek. Dále uvedl, že by chtěl dostat pobyt alespoň na 1 rok, aby tady mohl žít, pracovat a normálně se pohybovat.

22. Žalovaný si dále opatřil Informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 22. 1. 2025 o bezpečnostní a politické situaci v Libanonu a Informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 24. 1. 2025 o politické situaci, Hizballáhu a bezpečnostní situaci v Libanonu. Součástí správního spisu rovněž učinil rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 7. 5. 2021, č. j. KRPA-6384-71/ČJ-2020-00022-50, kterým byla žalobci uložena povinnost opustit území České republiky a stanovena mu doba k vycestování 15 dnů ode dne právní moci rozhodnutí.
23. Žalovaný následně dne 24. 4. 2025 vydal žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 15. 5. 2025.
24. Podle § 12 zákona o azylu platí, že „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
25. Z § 14 zákona o azylu vyplývá, že nebude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

26. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“ V odstavci 2 téhož ustanovení je pak definováno, že „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“
27. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, kterou žalobce spatřoval v tvrzení žalovaného, že Hizballáh nelze považovat za průvodce pronásledování.
28. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostal, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč nemohl žalobci vyhovět. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné.
29. K žalobcem tvrzenému nedostatečnému odůvodnění tvrzení, že Hizballáh nelze považovat za původce pronásledování, soud uvádí, že otázkou, jestli je Hizballáh možno považovat za původce pronásledování se žalovaný podrobně zabýval na str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí. K postavení Hizballáhu v Libanonu si žalovaný obstaral Informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 24. 1. 2025 o politické situaci, Hizballáhu a bezpečnostní situaci v Libanonu, ze které v napadeném rozhodnutí obsáhle citoval. Soud tuto informaci prostudoval a dospěl k závěru, že tato informace je podrobná a rovněž aktuální, neboť byla vydána tři měsíce před vydáním napadeného rozhodnutí a rovněž vychází z aktuálních zpráv. K postavení Hizballáhu žalovaný poté konkrétně uvedl, že „na základě výše uvedeného správní orgán konstatuje, že organizace Hizballáh je zcela jistě významným hnutím v Libanonu, mimo politickou stranu se jedná i o militantní hnutí,

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

zahrnující rovněž širokou síť sociálních služeb a programů, které bezesporu ovládá některé šíitské oblasti země, které ale je po nedávných událostech v regionu Blízkého východu, zejména po útocích izraelské armády na toto hnutí a po pádu režimu v Sýrii, zcela zásadně oslabeno a eliminováno. Z pohledu správního orgánu však tuto organizaci rozhodně nelze považovat za součást oficiálních státních struktur či státních orgánů a z tohoto důvodu nelze v žádném případě Hizballáh označit za státní orgán, stranu nebo organizaci ovládající Libanon nebo podstatnou část jeho území, což je dle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu podmínkou k tomu, aby se dalo hovořit o pronásledování ve smyslu zákona o azylu.“ Na základě výše uvedeného má soud za to, že žalovaný svůj závěr, že Hizballáh nelze považovat za původce pronásledování, dostatečně odvodnil.

30. Soud rovněž nepřisvědčil námitce žalobce, že uvedené tvrzení rovněž nemá oporu ve správním spisu. Jak již soud výše uvedl, žalovaný v této souvislosti vycházel zejména z Informace ze dne 24. 1. 2025. Z výše citové informace vyplývá, že Hizballáh sice politicky a de facto i vojensky prostřednictvím ozbrojeného křídla drží kontrolu převážně šíitské oblasti země, jako je jižní předměstí Bejrútu, část údolí Bikáa a dále jižní oblasti země. V posledních letech se však politický vliv Hizballáhu dostal pod tlak, protože kontroverzní zapojení do syrské občanské války spolu s libanonskou ekonomickou a politickou stagnací podkopalo podporu veřejnosti, což vedlo ke ztrátě většiny ve volbách v roce 2022, i když si zachovává největší blok v parlamentu. Rovněž politické a vojenské velení bylo po zabití H. N., jeho očekávaného nástupce H. S. a několika vysokých vojenských velitelů z velké části oslabeno. Hizballáh byl považován za nejmocnější nestátní skupinu na Blízkém východě, která dominovala Libanonu po větší část posledních dvou desetiletí. V posledních několika měsících však utrpěla řadu nezdarů, včetně ztráty většiny svých vysoce postavených členů ve válce s Izraelem a následně pádu svého spojence režimu Bašára Asada v Sýrii. Soud proto uvedenou Informaci považuje za dostatečný podklad pro předmětný závěr žalovaného.
31. Soud se rovněž ztotožnil se závěrem žalovaného, že Hizballáh není způsobilým státním původcem pronásledování. Ze shora uvedených informací vyplývá, že jakkoli má Hizballáh i nadále na území Libanonu značný vliv, tak kontroluje toliko šíitské oblasti Libanonu, nikoli podstatnou část jeho území. K postupnému oslabování jeho vlivu dochází od roku 2022, kdy ztratil většinu v parlamentu a k výraznému oslabení pak došlo v závěru roku 2024, a to důsledkem izraelské ofenzivy, kdy došlo i k zabití čelních představitelů Hizballáhu. Nic na tom nemůže změnit ani skutečnost, že v dřívější judikatuře správních soudů byl Hizballáh za původce pronásledování označen. Skutečnost, že v minulosti byla nějaká organizace původcem pronásledování, neznamená, že jím bude již napořád. V řízení o udělení mezinárodní ochrany totiž musí správní orgány vždy vycházet z aktuálních informací o zemi původu žadatele. V judikatuře z roku 2017 bylo tedy hodnoceno tehdejší postavení a vliv Hizballáhu v Libanonu, která však nemá žádnou vypovídající hodnotu o současné situaci v zemi.
32. Soud se dále věnoval námitce žalobce, že si žalovaný nezabýval tím, jaký má Hizballáh vliv v oblasti hranice s Izraelem kde žil žalobce. Je pravdou, že žalovaný se tímto v napadeném rozhodnutí výslovně nezabýval, z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že žalovanému bylo z Informace ze dne 24. 1. 2025, kterou v napadeném rozhodnutí obsáhle citoval, známo, že má Hizballáh vliv i na jižní oblasti země, která se nachází u hranic s Izraelem. Rovněž v rámci pohovoru ze dne 24. 3. 2025 byl žalobce dotazován ohledně návratu na jih Libanonu. S ohledem na zjištěné skutečnosti se proto žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval možnostmi vnitřního přesídlení. Na str. 15 napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

žalobce může využít institutu vnitřního přesídlení, v čemž mu dle Informace OAMP ze dne 22. 1. 2025 nic objektivně nebrání. Tato námitka není důvodná tím spíše za situace, kdy již žalobce není svázán s původním bydlištěm rodinou ani majetkem.

33. Dále se soud zabýval žalobní námitkou, dle které žalovaný nijak nepřihlédl k tomu, že žalobci byla v minulosti v Maďarsku udělena mezinárodní ochrana. Soud připomíná, že podstatou azylového řízení není zjišťování pronásledování nebo ohrožení vážnou újmou žadatele o mezinárodní ochranu v minulosti. Je jí naopak posouzení otázky, zda v konkrétním případě žalobce existuje aktuální riziko, že tomuto pronásledování bude v případě návratu vystaven a jaká je míra tohoto rizika (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2014, č. j. 2 Azs 139/2014–38). Skutečnost, že byla žalobci před 20 lety udělena mezinárodní ochrana, proto nebylo pro posouzení nové žádosti žalobce relevantní.
34. Ve vztahu k věcnému posouzení žalobcovy žádosti soud připomíná, že žalobce jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že do Libanonu se nemůže vrátit, protože je tam trestně stíhán a dle mínění Hizballáhu je izraelský agent, a proto bude zabit nebo uvězněn. V rámci pohovoru ze dne 24. 3. 2025 žalobce rovněž uvedl, že by chtěl dostat pobyt, aby tady mohl pracovat. Současně sdělil, že by chtěl dostat pobyt alespoň na 1 rok, aby tady mohl žít, pracovat a normálně se pohybovat. Zásadním důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu tedy byla legalizace pobytu na území České republiky. To ostatně odpovídá zjištěním, která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nesčetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, publ. pod č. 397/2004 Sb. NSS, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94). K legalizaci pobytu totiž slouží zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, jak ostatně zcela správně uvedl žalovaný. Soud tedy nepřisvědčil námitce žalobce, že závěr žalovaného o podání žádosti pouze s cílem legalizace pobytu je nesprávný.
35. Soud v této souvislosti konstatuje, že žalovaný závěr o účelovosti žádosti nedovodil toliko na základě časového odstupu podání žádosti od příjezdu žalobce na území České republiky. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval tvrzeními žalobce a vzhledem k informacím o zemi původu shledal, že řada tvrzení žalobce je nevěrohodná, absurdní a účelově uvedená s cílem vygradovat jeho azylový příběh a dosáhnout pozitivního rozhodnutí.
36. Po zevrubném prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobce uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu (v Libanonu) vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován.
37. K žalobcem uváděné obavě ze smrti nebo věznění Hizballáhem, soud opakuje, že se ztotožnil se závěrem žalovaného, že Hizballáh není státním původem pronásledování. Soud se proto věnoval otázce, zda Hizballáh mohl být vůči žalobci hodnocen jako původce pronásledování jakožto soukromá osoba.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

38. Otázkou pronásledování a obav z případných výhružek ze strany soukromých osob se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, podle něhož vyhrožování ze strany soukromé osoby není bez dalšího důvodem pro udělení azylu. Z ustálené judikatury tak vyplývá, že „*potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004-53). V této souvislosti Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Azs 43/2008-47, rovněž konstatoval, že „*tvrzené obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob a případně i z jejich násilného jednání, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení „pronásledování“, a tedy ani azylový důvod.*“ Ze shora uvedeného je zřejmé, že původcem pronásledování i vážné újmy podle zákona o azylu tedy mohou být za určitých podmínek i soukromé osoby.
39. Případ žalobce však pod výše popsané situace zjevně nespadá, neboť žalobce se na státní orgány nijak neobrátil o pomoc. Současně uvedl, že s oficiálními libanonskými státními úřady neměl nikdy problémy. Soud rovněž přisvědčil závěrům žalovaného, že ve světle informací o zemi původu žalobce, skutečnosti, že žalobce z Libanonu vycestoval více než před 20 lety a po propuštění z vězení získal pas a ukrajinské vízum a sice za pomoci převaděče vycestoval do zahraničí, s čímž dle svých slov neměl potíže, působí celá řada jeho tvrzení nevěrohodně. Kupříkladu tvrzení, že Hizballáh ovládá celý Libanon, protože je celý Libanon šíitský; každý člen Hizballáhu má jeho fotografii v mobilu; i kdyby jeho odchod trval 3000 let, tak by ho Hizballáh zabil; ve vesnici Bint Jbail (pozn. soudu kde více jak 20 let nebyl) jej všichni považují za izraelského agenta; žalobce měl buď 2 nebo 3 děti, které mu zabili, přičemž v pohovoru uvedl, že je bezdětný, že mu zabili manželku, přitom v pohovoru uvedl, že je rozvedený; rozpory v časových souvislostech; rozpory ohledně jeho uvěznění v Lisabonu, kdy jednou tvrdil, že byl propuštěn, následně zase že z vězení utekl. Podstatné také je, že žalobce na podporu svých protichůdných tvrzení nedoložil žádné doklady.
40. V této souvislosti soud konstatuje, že z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 1 Azs 422/2019-43, vyplývá, že „*[v] případech, kdy žadatel ani žalovaný není schopen doložit či vyvrátit určitou skutečnost či tvrzení žádným přesvědčivým důkazem, zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS). Věrohodná výpověď žadatele je pak dostatečným důkazním prostředkem, kterým žadatel prokazuje pronásledování vlastní osoby, resp. hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy. Pokud má správní orgán ohledně předestřenému příběhu pochybnosti, je na něm, aby shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele vyvracejí či zpochybňují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Správní orgán musí dát žadateli při pohovoru dostatečný prostor k tomu, aby mohl předestřít podrobně svůj příběh, a to včetně všech detailů, které jsou často důležitým vodítkem pro posouzení věrohodnosti žadatele. Pokud správní orgán zjistí ve výpovědi určité rozpory, musí mít žadatel možnost tyto nesrovnalosti vysvětlit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015 - 54). Pokud se žadatel o mezinárodní Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.*

ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie a jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, je třeba z jeho výpovědi vycházet (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008 - 83, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008, a ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017 - 36).“

41. Směrem k věrohodnosti výpovědi žalobce soud dále poznamenává, že výpovědi žalobce jsou značně rozporné a nelze je označit za konzistentní, a to ohledně zásadních skutečností. V rámci poskytnutí údajů žalobce uvedl, že v Libanonu byl naposledy v roce 2003, kdy odjel na Ukrajinu, odkud v roce 2004 přijel do Maďarska. Při pohovoru uskutečněném dne 23. 4. 2025 však sdělil, že Libanon opustil v srpnu 2004. Stejně tak v žádosti o mezinárodní ochranu i v rámci poskytnutí údajů žalobce uvedl, že naposledy bydlel a rovněž se narodil ve městě XA (pozn. soudu pravděpodobně XB). Během pohovoru ze dne 24. 3. 2025 však uvedl, že je z vesnice XC. Za stěžejní pro posouzení věrohodnosti tvrzení žalobce považuje soud skutečnost, že žalobce v žalobě uvedl, že Hizballáh ho označil za izraelského agenta, uvěznil ho a zabil mu ženu a 2 děti. V rámci pohovoru ze dne 23. 4. 2025 uvedl, že mu Hizballáh zabil 2 děti, skutečnost, že byla zabita i jeho manželka neuvedl. Do protokolu o seznámení s podklady ze dne 5. 11. 2020 však tvrdil, že mu Hizballáh zabil 3 děti a o manželce se nezmínil. V rámci poskytnutí údajů k žádosti naopak žalobce uvedl, že je rozvedený a nemá děti. Skutečnost, že žena a děti žalobce byly Hizballáhem zabity je dle soudu natolik významná, že lze jen těžko věřit tomu, že by žalobce tuto skutečnost opomenul zmínit či ji nepovažoval za podstatnou a tvrdil, že je rozvedený a bezdětný. Pro úplnost soud uvádí, že všechny rozhovory s žalobcem byly provedeny v jazyce arabském a byl vždy přítomen tlumočnick do arabského jazyka, o kterém sám žalobce prohlásil, že jím hovoří. Soud proto výpovědi žalobce nemůže považovat za zcela věrohodné.
42. Soud se proto ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Za azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nelze podle názoru soudu považovat žalobcovu snahu legalizovat svůj pobyt na území České republiky.
43. Žádné skutečnosti svědčící pro udělení mezinárodní ochrany z důvodů uvedených v § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny) nebo v § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) nebyly v řízení zjištěny ani nebyly žalobcem tvrzeny. Soud proto konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné.
44. Pokud jde o udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, soud předesílá, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Zdejší soud nepovažuje žalobcem tvrzené důvody (legalizace pobytu, obava z Hizballáhu) za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Žalobce ve správním řízení tvrdil, že se léčí s epilepsií, kterou má však pod kontrolou a současně uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý. Soud proto plně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

45. K otázce udělení doplňkové ochrany soud předně odkazuje na část odůvodnění týkající se neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, kde se podrobně věnoval žalobcem tvrzeným skutečnostem. Možností udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu se žalovaný podrobně zabýval na str. 11 – 16 napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti na základě, kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložení nebo vykonáním trestu smrti. Ve vztahu k § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu pak uvedl, že zhodnotil výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu před odchodem z vlasti včetně jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti i aktuální informace o zemi původu žalobce. Konstatoval, že žalobce popřel, že by měl někdy během života v Libanonu potíže s oficiálními libanonskými státními orgány. Nezmínil se, že by byl ze strany oficiálních libanonských orgánů někdy z něčeho oficiálně obviněn, zadržen nebo dokonce trestně stíhán. Žalovaný uzavřel, že žalobci v případě návratu do vlasti reálně nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí takového jednání ze strany oficiálních státní orgánů země. K problémům žalobce s Hizballáhem uvedl, že žalobce se neobrátil s žádostí o pomoc na kompetentní orgány a místo toho z Libanonu vycestoval. Dodal, že pokud by se žalobce po návratu do Libanonu skutečně dostal do kontaktu se členy Hizballáhu, tak mu nic objektivně nebrání obrátit se o pomoc na příslušné státní orgány ve své vlasti. Domněnku žalobce, že je Hizballáhem trestně stíhán a obává se, že bude zatčen nebo zabit, považoval žalovaný za nepodloženou a toliko hypotetickou spekulaci, protože žalobce během správního řízení nepředložil žádné relevantní skutečnosti, které by jím tvrzené nebezpečí činilo reálným. Žalovaný zopakoval, že tvrzení žalobce, že Hizballáh ovládá celý Libanon, je nepravdivé a nevěrohodné. Z informací o zemi původu žalobce vyplývá, že Hizballáh kontroluje převážně šíitské oblasti země a po nedávných událostech, zejména po útocích izraelské armády na toto hnutí je zcela zásadně oslaben a eliminován. Žalovaný taktéž poznamenal, že pokud bylo žalobci umožněno bez jakýchkoliv potíží se členy Hizballáhu Libanon opustit, lze logicky předpokládat, že nebyl v jejich pozornosti a ani po jeho možném návratu není předpoklad, že by se stal zájmovou osobou. Konstatoval, že nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání.
46. Žalovaný se rovněž zabýval tím, zda žalobci v případě návratu do vlasti neexistuje vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z informací o zemi původu dle žalovaného vyplývá, že v Libanonu v současné době neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Dodal, že nijak nerozporuje určité napětí na jihu Libanonu, konkrétně na libanonsko-izraelské hranici, zároveň však zdůraznil, že naprostá většina území Libanonu je pod plnou kontrolou libanonských bezpečnostních složek a situace je tam z hlediska výskytu ozbrojených střetů a vojenských operací naprosto klidná, nezměněná a stabilní. Dodal, že ani sám žalobce v průběhu celého správního řízení nezmínil jakékoliv obavy v případě návratu do vlasti v této souvislosti. Současně podotkl, že pokud by se žalobce po svém návratu do oblasti jižního Libanonu, ve které žil před odjezdem, cítil ohrožen aktuální bezpečnostní situací v této oblasti, může využít institutu vnitřního Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

přesídlení, v čemž mu dle Informace OAMP ze dne 22. 1. 2025, nic objektivně nebrání. Soud má tedy za to, že žalovaný se dostatečně zabýval možností udělení doplňkové ochrany žalobci.

47. Lze tedy shrnout, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl jediné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechny podklady pro rozhodnutí, které si opatřil, a vztáhl je k aktuální situaci žalobce, na jehož tvrzení řádně reagoval.
48. K žalobcem namítané délce správního řízení soud uvádí, že součástí správního spisu jsou i tři vyrozumění o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 27 odst. 2 zákona o azylu, kterými žalovaný žalobce vyrozuměl o nutnosti prodloužit lhůtu pro vydání rozhodnutí, neboť se dle žalovaného jednalo o věcně a právně složitý případ. Konkrétním důvodem byla skutečnost, že si žalovaný obstarával aktuální informace o zemi původu žalobce. Žalovaný tedy dodržel zákonem stanovenou povinnost a o prodloužení lhůty žalobce písemně vyrozuměl. Pokud měl žalobce za to, že délka řízení je nepřiměřená a již mělo být vydáno rozhodnutí, tak se měl obrátit na nadřízený orgán žalovaného prostřednictvím opatření proti nečinnosti. To však žalobce neučinil, a ani se u žalovaného nedotazoval na stav řízení. V této souvislosti soud poznamenává, že na délku správního řízení měla vliv i skutečnost, že se žalobce nezdržoval, resp. si nepřebíral poštu na adrese hlášeného pobytu. Z tohoto důvodu se pohovor se žalobcem původně naplánovaný na 14. 1. 2025 uskutečnil až dne 24. 3. 2025.
49. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal porušení právních předpisů ani mezinárodních smluv a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonně). V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 3. listopadu 2025

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.